

Иван Вазов
Автобиография

Автобиография

Родих се в Сопот на 1850 година.

Свърших трикласното училище там; следвах на 1867 година в четвърти клас на Пловдивската гимназия. По-горе не отидох... Чрез постоянно и безсистемно четене книги довърших – тъй да се рече – моето самообразование. Но в него останаха големи празнини...

Записах стихове – зачиракувах в поезията – от 18-та си година. От 20-годишната ми възраст се захвана периода на моите безконечни скитания из странство, имайки два неотлъчни другаря: бедността и вдъхновението. Нуждата и съдбата ме развождаха цели 25 години из Румъния, Турция, Русия, Гърция, Швейцария, Франция, Италия и пр., винаги сиромаш, винаги богат със звучни рими и песни.

От 1895 година, по-честит от Скитника евреин – аз видях края на моите странствания, познах вече мирен живот в София.

Но пак не патасях... творческият демон постоянно ми нашепваше: „Работи!“ И аз работих и изливах съдържанието на моята душа в песен. Дадох всичко добро, каквото можах да дам на отечеството. Малко бе, но толкова имах.

През моя дълъг писателски живот имах и радости, и страдания. Първите бяха къси, скоропреходни, вторите бяха по-големи: аз понесох неизчислими удари, изтърпях болезки от немилостиви бодове на честолюбието и на вярата ми.

Но аз не клюмнах, все вървах напред, защото Стара планина, под чиито борове се родих и чист въздух дишах предаде на духа ми твърдостта на своите скали.

Но да не хуля Бога: 24 октомври т.г. чрез най-величавия начин ме обезщети, той освети с лучезарно слънце облачното небе на моята късна есен.

3 ноември 1920

И. Вазов

--

По молбата на редакцията на „Обществена обнова“ г. Вазов бе любезен да ни даде следите къси бележки за Живота си.

Редакцията

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3756>]